



Milaan, 10 januari 2024

De brief van Davide Prospero aan Gemeenschap en Bevrijding naar aanleiding van het overlijden van Jesús Carrascosa

Beste vrienden,

in de late namiddag van 9 januari is onze geliefde Jesús Carrascosa, ‘Carras’ voor ons allen, opgestegen naar de hemel. De Heer riep hem tot Zich enkele weken na de ontdekking van een ziekte die onmiddellijk als ernstig werd beschouwd. Carras sprak zijn definitieve jawoord aan Christus uit met zijn vrouw en zijn vrienden naast hem, de dierbare gezichten van het grote gezelschap waaraan hij, nadat hij don Giussani had ontmoet, onvermoeibaar zijn leven wijdde.

In zijn ontmoeting met don Giussani vond hij een overtuigend antwoord op wat hij zocht: Het christendom is een feit, en de methode om dit feit te leren kennen is in een gezelschap te verkeren van vrienden die zichzelf met elkaar verbonden weten omdat Christus aanwezig is. In een van zijn getuigenissen tijdens een paastridium van GS-studenten zei hij: “Giussani zei dat geloof de erkenning van een Aanwezigheid is; met andere woorden, het gaat niet om iemand die kwam en ging, zoals ik dacht toen ik een jongen was. Hij zei ook dat bidden de herinnering aan deze Aanwezigheid is, die het antwoord is op al onze vragen. Ik heb dit allemaal begrepen dankzij don Giussani, en dankzij jonge mensen zoals jullie die hem gevolgd zijn. Ik heb ontdekt dat de samenbindende factor deze U is: de U van Christus is de samenbindende factor, die ons dit vermogen tot vriendschap geeft dat we gemeenschap noemen: ‘Want waar twee of drie in mijn naam bijeen zijn, daar ben Ik in hun midden’, ‘en zie, Ik ben altijd bij u, tot aan het einde der tijden’, ‘Ik bid [...] dat zij allen één mogen zijn, zoals U, Vader, in Mij bent en Ik in U, opdat ook zij in ons zijn, opdat de wereld gelooft’. Dit samen één zijn, dankzij Hem, is de sleutel tot geluk in het leven.”

Hij is een goede vriend voor me geweest. Terwijl ik er zeker van ben dat hij de vreugde ervaart door Christus omarmd te worden, voor wie hij elk moment van zijn leven heeft doorgebracht zonder berekening, mis ik op dit moment sterk zijn aanstekelijke enthousiasme, zijn genegenheid en zijn nederige wijsheid.

Vlak voor Kerstmis ging ik naar Madrid om hem en Jone te ontmoeten. Ik was getroffen toen ik hem, in zijn vermoeidheid en lijden, zo vol vreugde, nieuwsgierigheid en beschikbaarheid zag. Net zoals Jone, die zich terdege bewust was van wat er aan de hand was, mij een diep vertrouwen toonde. In het bijzijn van een man en een vrouw die zo vrij waren van de ketenen van angst en pijn die je normaal in ziekte treffen, begin je te verlangen naar dezelfde vreugde, dezelfde nieuwsgierigheid, dezelfde beschikbaarheid. Je raakt aan hen gehecht, aan die band die op overweldigende wijze uitdrukt dat er iets meer is: Christus, “Christus is de verbindende factor die ons dit vermogen tot vriendschap geeft dat we gemeenschap noemen.” Carras is een vader voor velen van ons geweest, omdat we door hem te volgen dat principe van ware eenheid, van ware



FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

gemeenschap hebben leren herkennen. Zo was het ook voor mij: hij was een vader voor mij door de manier waarop hij mij aanbood en voorstelde wat hij als eerste volgde, de aanwezigheid van Christus.

Dit is me de laatste tijd nog duidelijker geworden, toen ik zag hoe gemakkelijk het voor hem was om de stappen te volgen die de Kerk van ons vroeg, met oprechte intelligentie en genegenheid, gerijpt in dankbaarheid en gebed. En ik heb in gesprekken met hem geleerd hoe ontroerend het is voor een vader om samen met een zoon de weg te gaan die hij hem ooit als jongeman heeft gewezen.

Verenigd met u allen in gebed, wil ik ook de nabijheid en dankbaarheid van onze omhelzing van Jone uitdrukken met deze tedere woorden die don Giussani zei tijdens de geestelijke oefeningen van de Fraternaliteit: “Denk aan een gezin als dat van Carras, die de verantwoordelijkheid op zich heeft genomen om de beweging te leiden in al haar missionaire acties, die aanwezig zijn in vierenzestig landen over de hele wereld. Wat een vrouw moet hij hebben, hè! Want ik zeg altijd tegen mannen: je bent zo, je bent echt goed, maar de eerste verdienste is die van je vrouw, die je in staat stelt deze dingen te doen. Zijn vrouw is in ieder geval zoals hij.” Dat hij zich hier volledig van bewust en haar daarvoor dankbaar was, bleek uit de manier waarop hij altijd naar haar keek, tot in zijn laatste momenten.

Bedankt Carras voor je vriendschap, bedankt voor alles. Nu je het gezicht aanschouwt van de Vader van wie je zoveel hield, blijf ons vergezellen terwijl we samen deze fascinerende reis voortzetten.

Davide Prospero

Davide Prospero

Jesús Carrascosa, militant in een anarchistisch-christelijke beweging, ontmoette don Giussani in het midden van de jaren 1970. Deze ontmoeting markeerde zijn terugkeer naar de Kerk en het begin van CL in Spanje. In 1978 werkte hij mee aan de oprichting van de uitgeverij Ediciones Encuentro en vanaf 1979 gaf hij les op verschillende middelbare scholen in Madrid. In 1997 werd hij door don Giussani naar Italië geroepen om mee te werken aan de oprichting van het Internationaal Bureau van Gemeenschap en Bevrijding, dat in 2000 in Rome werd geopend en waarvan hij tot 2006 directeur was. Samen met zijn vrouw Jone speelde hij een fundamentele rol in de betrekkingen van CL met de heilige paus Johannes Paulus II in de laatste jaren van diens pontificaat. In 2022, op 83-jarige leeftijd, aanvaardde hij zachtmoedig het verzoek om de verantwoordelijkheid van CL in Spanje op zich te nemen, hem toevertrouwd door de Centrale Diaconie van de Fraternaliteit.